

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } 'Ετησ. Δρ. 4
 } 'Εξωτ. > 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

Τ Ο Τ Ε Υ Χ Ο Σ

Αἱ Συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Δεβρίου ἢ τὴν 1 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 2

15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Ὀδὸς Νέκης 11—Ἀριθ. τηλ. 9-97

Τὸ β' βραβευμένο διήγημά μας

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ὑπὸ Βλασ. Βαλασοπούλου
Ὑπαρχηγού 10ης Ὀμ. Ἀθηνῶν

(2)

Εἶναι ἀλήθεια πῶς οἱ κακοὶ ἄνθρωποι εἶναι πάντοτε σχεδὸν ἄνανδροι καὶ δειλοὶ ἀλλ' ὅμως αὐτοὶ ἐδῶ ἦταν τρελλοὶ ἀπ' τὸ φόβο τους. Ὀχροί, λαχανιασμένοι μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, τρέχανε ζητῶντας ὁδὸν σωτηρίας. Μερικοὶ τῶσκασαν μὲς' στὸ δάσος. Ὁ Θανάσης σὰν ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ φράχτη, πῆρε ἕνα μονοπάτι. Μὰ, καθὼς ἔκανε νὰ πηδήξῃ ἕνα χαντάκι, γλύστρησε κ' ἔπεσε μὲς τὴ λάσπη, ὅπου χώθηκε ἴσα μὲ τὸ λαιμό. Ὁ Πίπης τρέχοντας μῆσα σ' ἕνα χωράφι, σκόνταψε σ' ἕνα δικράνι ποῦ ἦτανε ριγμένο καὶ τὰ μούτρα του γινήκανε ἀπὸ τὶς μύτες του σὰν χάρτης τοπογραφικός. Ὅσο γιὰ τὸν Παῦλο, ποῦ τὸν κατεδίωκε πάντα ὁ Δικ, ξεσχίζοντάς του πότε πότε καὶ λίγο ἀπὸ τὸ πανταλόνι του, μπῆκε μῆσα σ' ἕνα περιβόλι μαντρωμένο, τὴ στιγμή ποῦ ἕνα χακὶ καπέλλο φάνηκε στὴν ἄκρη τῆς μάντρας. Εὐκίνητος σὰν μαίμου, σκαρφάωσε σ' ἕνα δέντρο καὶ κάθησε στὰ κλωνάρια του, ἐνῶ ἀπὸ κάτω ὁ Δικ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸν φτάσει. Ὁ Παῦλος νόμισε πῶς ἦτανε σωσμένος, μὰ, καθὼς σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶδε τὸ χακὶ καπέλλο καὶ τὸ μικρὸν κοντάρι.

«Διάβολε, ψιθύρισε, νὰ κί' ἄλλος πρόσκοπος!.. Χάθηκα!»

Καὶ ξαφνικὰ σηκώθηκε, γλύστρησε, ἀπὸ τὸ κλαδί ποῦ καθότανε στὸν τοῖχο καὶ ἀπὸ κεῖ στὴ στέγη ἑνὸς ἀχυρῶνα ποῦ ἦταν κολλητὰ, ἔτρεξε λίγο στὰ κεραμίδια, πέρασε μῆσα ἀπὸ ἕνα στενὸ φεγγίτη κ' ἔπεσε μὲς τὸν ἀχυρῶνα, πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σανό. Ὅλα ἦταν σκοτεινὰ καὶ σιωπηλὰ στὸ μικρὸν αὐτὸν ἀχυρῶνα καὶ μόνο ἀπὸ τὸ φεγγίτη περνοῦσε μιὰ θαμπὴ ἀχτίνα.

Ἐδῶ θὰ εἶμαι πιδ ἡσυχος, σκέφτηκε ὁ Παῦλος. Τίποτε δὲν κουνιέται. Μολαταῦτα γι' ἄς δοῦμε μπάς κ' ἔχει καμμιὰ τρύπα γιὰ νὰ τὸ σκάσουμε.

Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Σουρνόμενος μὲ τὰ γόνατα, πάνω στὰ δεμάτια τοῦ σανοῦ, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του, προχωροῦσε σιγὰ πρὸς τὴ γωνιά, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ μπορούσε νὰ βρῇ καμμιὰ σκάλα, τρέμοντας ὅμως οὐ καθε τριξίμο τ' ἀχύρου.

Κανένας θόρυβος!.. Ὅμως τί εἶναι αὐτὸ ποῦ βλέπει στὸ βάθος;.. Δυὸ φλόγες;.. δυὸ κάρβουνα;.. Ὅχι!.. τὰ δυὸ φῶτα σβύνουνε, ἀνάβουνε.. Πότε μικραίνουν, πότε μεγαλώνουν! Τώρα μεγαλώνουν, τὸν πλησιάζουνε. Κάποιο πρᾶγμα φαίνεται νὰ κινιέται πίσω ἀπὸ τὰ δυὸ φῶτα καὶ νὰ γλιστράει πάνω σ' ἕνα δοκάρι, νὰ μεγαλώνει, νὰ πλησιάζει, νὰ φαίνεται πιδ καλά. Εἶναι τώρα ἕνα τρομακτικὸ κεφάλι, ἕνα σῶμα εὐλύγιστο, ἔτοιμο νὰ χυμῆξει. Μιὰ φωνὴ τρόμου ξεφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Παύλου, ποῦ ὀλόκληρος ἔτρεμε:

«Μούρτζουλε, γάτο μου, συχώρα με» ψιθύρισε.

Κι' ἐνώνοντας τὶς δυνάμεις ποῦ τοῦ μένανε ἔφυγε ὅσο μπορούσε πιδ γρήγορα, πέρασε ἀπὸ μιὰ διέξοδο, ποῦ τὸν ἔβγαλε στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ σὰν τρελλὸς ἄρχισε νὰ τρέχει στὸν τοῖχο πάνω, χωρὶς ν' ἀντιληφτεῖ πῶς λίγο πειὸ κάτω, ὁ τοῖχος κοβόντανε στὴν ἄκρη ἑνὸς βράχου. Τρέχοντας λοιπόν, μολις ἔφτασε στὴν ἄκρη, δὲν πρόφτασε νὰ κρατηθῇ κ' ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ βράχο. Χτύπησε στὸ πόδι λιποθύμισε καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ κοκκινίξῃ τὰ λίγα ροῦχα ποῦ τοῦ ἔχχανε μείνει.

Οἱ Πρόσκοποι

Οἱ Πρόσκοποι ποῦ εἶχανε μπῆ στὸ περιβόλι, δὲν ἄργησαν νὰ δοῦνε τὸν Παῦλο καθὼς ἔτρεχε στὸ τοῖχο πάνω καὶ μὲ μιὰ ματιὰ νὰ καταλάβουνε τὸ τέλος. Ἄρχισαν λοιπόν νὰ τρέχουνε γιὰ νὰ προφτάσουνε γὰ τὸν σώσουνε. Πολὺ ἀργά! Δὲν βρήκανε παρὰ ἕνα ἀναισθητὸ σῶμα, ἕνα πτώμα σχεδόν. Μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸν σηκώσανε, ἢ μᾶλλον τὸν ἐσήκωσε ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἕνα παιδί ὡς δεκάξη χρόνων, ἠλιοκαμένο καὶ ὄλο νεῦρα.

— Δὲν εἶναι βαρὺς ὁ διαβολάκος... εἶπε καθὼς τὸν ἀκουμποῦσε μαλακὰ στὴ χλόη, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τοῦ ξάπλωσε τὰ ποδάρια μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ λεπτότητα κί' ἔσκυψε στὸ στῆθος του:

— Ἄναπνέει, αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες, εἶπε. Ἐχε ὅμως κατάγμα στὸ δεξιὸ ποδάρι. Γρήγορα, Ἄντρεά,

τὸ φαρμακεῖο. Μὲ λίγο αἰθέρα θὰ τὸν κάνουμε νὰ συνέλθῃ. Φέρε λίγο φαινικό ὀξὺ κι' ἓνα ἀντισηπτικὸ ἐπίδεσμο. Σὺ, Γιώργο, σπάσε μερικὰ ξύλα καὶ φτιάξε ἓνα νάρθηκα. Σὺ, Λουκιανέ, ζήτη ἀπὸ τὸν καλὸ ἐκεῖνο κύριο, ποῦ μᾶς κυτάζει χωρὶς νὰ ξέρει τί νὰ κάνει, τὸ πανωφόρι του, ἡμεῖς, Δημήτρη, ἐν τῷ μεταξύ, θὰ κυτάξουμε τὸ κάταγμα».

Μὲ ἐπιδεξιότητα γέρον χειρουργῶν, τὰ δυὸ παιδιά τραβήξανε λίγο μὲ προσοχὴ τὸ πόδι γιὰ νάρθουνε τὰ κόκκυλα σ' ἐπαφή, δέσανε τὴν πληγὴ καὶ τοποθετήσανε τὸ νάρθηκα στερεὰ γύρω στὸ σπασμένο πόδι. Καὶ προτοῦ ὁ κύριος, τὸν ὁποῖον ὅμως ρωτήσανε, προφτάσει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξη, τὸ πανωφόρι του μὲ τὰ μανίκια γυρισμένα πρὸς τὰ μέσα, γυρισμένο ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, κουμπωμένο ἐντελῶς, ἀπλώθηκε χάμου καὶ δύο μακρὰ κοντιάρια τῶν προσκόπων ἤτανε περασμένα στὰ μανίκια. Ὁ Ἀντρέας καὶ ὁ Λουκιανὸς πιάσανε κηόλα τὸ φορεῖο, ἔτοιμοι γιὰ τὸ δρόμο.

— Μὰ ποῦ πᾶτε λοιπὸν μὲ τὸ πανωφόρι μου ;.. φώναξε ὁ καλὸς κύριος πειὸ ἐκκληκτος.

— Μὴ σᾶς μέλλει γιὰ τὸ πανωφόρι σας, κύριε, ἀπάντησεν ὁ Πέτρος, ἐκεῖνος ποῦ περιποιήθηκε τὸ πόδι τοῦ Παύλου καὶ εἶχε διευθύνει τὸ κάθε τί, μὴ σᾶς μέλλει γι' αὐτὸ... θὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψουμε μόλις φτιάσουμε στὸ πρῶτο φαρμακεῖο ποῦ θὰ βροῦμε στὸ δρόμο μᾶς. Ἄλλως τε, μᾶς συνοδεύετε ! Ἔχουμε, χωρὶς ἀμφιβολία, τὴν ἀνάγκη σας. Νά, μπορεῖτε νὰ κρατᾶτε τὸ κουτί τοῦ φαρμακεῖου.

Ὁ κύριος ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ φορεῖο, ὅταν ξαφνικὰ σταμάτησε μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο.

— Σταθῆτε, σταθῆτε, φώναξε, δὲν ξέρετε λοιπὸν τί κάνετε ! Αὐτὸ τὸ παληόπαιδο ποῦ τόσο τὸ περιποιούσατε, τὸ ξέρω ! Εἶναι ὁ Παῦλος, ἀπ' τὴν Κυψέλη, ὁ Παῦλος «ὁ Χαλάστρας».

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία... Τῶξέρα πῶς θὰ μᾶς χρησιμεύσετε !

— Νά γίνω χρήσιμος σ' αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον ! Μάθετε, κύριοι, πῶς εἶμαι ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Ἀλεύρας, ὁ γνωστότερος παντοπώλης τῆς Κυψέλης, καὶ δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτὲ νὰ χρησιμεύει τὸ πανωφόρι ἑνὸς τίμου ἀνθρώπου γιὰ κρεββάτι σ' ἓνα κανάγι, ποῦ μοῦ κλέβει τὰ καρύδια μου !

— Ἔ, καλά. Κι' ἡμεῖς ἡμαστε πρόσκοποι Ἑλληνες. μᾶς Ὀμάδος τῶν Ἀθηνῶν, κι' ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς πληροφορήσω, φίλε κ. Ἀλεύρα, πῶς ὅλοι οἱ ἀνθρωποι, ὅταν πονοῦνε, εἶναι ἴσοι. Δρόμο τώρα.»

Ἡ ἐπάνοδος.

Σὲ μισὸ ὥρα ἡ συνοδεία φάνηκε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Κεφαλληνίας. Μπροστὰ ὁ ἀξιοπρεπὴς καὶ ἐντιμὸς κ. Ἀλεύρας, ῥοδοκόκκινος καὶ μεγαλοπρεπὴς — γιὰτὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ, γιὰ τὴν τιμὴν του, πῶς δὲν ἔμοιαζε μὲ τοὺς ἄλλους μπακάληδες, δὲν ἦτανε ἀισχροκερδὴς καὶ πνίχτης — ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς φορεῖς καὶ στὸ τέλος, τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα τῶν Προσκόπων βασιτάζοντας ἀπ' τὶς μασχάλες τὸν Θανάση, ποῦ μὲ δυσκολία τὸν εἶχανε βγάλει ἀπὸ τὴν λάσπη, καὶ

τὸν Πίπη, μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια γεμάτα ἀπὸ ἐπίδεσμοις.

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ φανερωθήκανε κι' ἄλλοι δυὸ, οἱ τελευταῖοι, ἠθοποιοὶ τοῦ δράματος, ἴσως οἱ πειὸ σημαντικοί, ποῦ μόνοι τους ξαναβρήκανε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς : ὁ Δίκαιος καὶ ὁ Μούρτζουφλος. Μὲ τὶς τρίχες σηκωμένες, γεμάτοι αἵματα, κουτσαίνοντας ἦσαν μιὰ ἀξιοθερήνητη μίμηση τῶν μικρῶν φτωχῶν ἀσθενῶν.

Θέλοντας νὰ φτάσουνε κοντὰ στὴ συμπαθητικὰ σιλουέττα τοῦ κύρ-Κώστα Ἀλεύρα, ἀναμιχθήκανε στὴ συνοδεία, καὶ πλαί-πλαί, μὲ χαμηλωμένα τ' αὐτιά, κούτσα-κούτσα, βαδίζανε πίσω ἀπ' τοὺς φορεῖς. Στὴ θλιβερῆ συνοδεία τῶν πληγωμένων εἶχανε τὸ λυπημένο βᾶδισμα τῶν ὁδηγῶν τῆς θλίψης, καί, ἴσως, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πληγωμένη καρδιά τους νὰ λυπόντανε ἑκείνους ποῦ δὲν λυπόντουσαν τὰ παθήματά τους.

Τὰ ζῶα τάχατες, εἶναι πιὸ μεγαλόψυχα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ;..

Γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ Παύλου

Μόλις ἀνέβασαν τὸ μικρὸ σῶμα τοῦ Παύλου, ποῦ ἀγκομαχοῦσε, στὸ δωμάτιό του, ἡ μητέρα του ἐλιποθύμησε. Γιατί, εἶναι ἀλήθεια πῶς ἡ κάθε μάνα ἀγαπάει τὸ παιδί της, ὅσο κακὸ κι' ἂν εἶναι.

Ὁ Παῦλος συνήλθε ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ ἡ μητέρα του τὸ περιπρήθηκε ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ πρῶτ' αὐτῆς ἐννεῖα ἔφυγε γιὰ τὴ δουλειά της, ἀφίνοντας τὴ πόρτα μισανοιχτὴ γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ γιατρὸς ποῦ εἰδοποιήσανε οἱ Πρόσκοποι νὰ μῆ. Ὁ Παῦλος, ξαπλωμένος σ' ἓνα μικρὸ σιδερένιο κρεββάτι, ἄφινε πότε-πότε ἓναν ἀναστεναγμὸ. Τὸ δωμάτιο μικρὸ, μὲ δυὸ παλιοκρεββάτια, ἓνα τραπέζι καὶ μιὰ ψάθινη καρέκλα.

— ὦ ! πῶς πονᾶ !.. ψιθύριζε ἀνασιεναζοντας. Μοῦσπασαν τὸ ποδάρι οἱ κανάγηδες οἱ Πρόσκοποι. Μά, σὰν γίνω καλά, τότε τοὺς δείχνω ἐγώ !.. Ὅτ' αὐτοὺς τὸ σπᾶσω τὸ κεφάλι μὲ τὶς πέτρες !

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πόρτα ἀνοῖξε χωρὶς θόρυβο καὶ στὸ φῶς πούμπαινε ἀπ' τὸ διάδρομο, φάνηκε ἓνα καπέλλο μαλακὸ μὲ μεγάλο μπόθρ, ἐντελῶς ὁμοιο μὲ ἐκεῖνα ποῦ τόσο τὰ μισοῦσε. Μιὰ φωνὴ τρόμου τοῦ ἔσφυγε καὶ μὲ τὴ λίγη δύναμη ποῦχε κόλλησε στὸν τοῖχο.

— Μὴ φοβάσαι, Παῦλο, εἶπε σιγὰ ὁ νηὸς ποῦ μῆκε, σαῦ φέρω κάτι ὁμορφα πορτοκάλια, δῶρο τοῦ κύρ-Κώστα.

Ὁ Παῦλος ὅμως ἀγκομαχῶντας, ἔμενε ἀκούνητος, μὲ τὰ χέρια του στ' αὐτιά του, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ καμμιά ἐπίθεση. Μὴ νοιώθοντας ὅμως τίποτα ἀπὸ τὰ σὺνθηθισμένα, τόλμησε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ μὲς ἀπ' τὰ δάχτυλά του καὶ ἔξετασε ἀρκετὰ κατὰ τὴ φορεσιὰ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ νέου. Ἦτανε ἓνα παιδί δεκαπέντε χρονῶν, πολὺ εὐθύμο καὶ γελαστό, καὶ ποῦ φαινότανε πῶς εἶχε μιὰ καὶ μόνη ἀνάγκη, νὰ κουνιέται.

(Συνέχεια)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΠΛΑΤΑΝΟΥ

ΕΤΣΙ ΠΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΣΟΙ...

I

Ἄρου τὸ ἀγγονάκι του—ἓνα μικρὸ πλκτανόκι — τὸν ἐσταύρωσε νὰ τοῦ πῆ μιὰ ἱστορία, τι νὰ κάνη κι' αὐτός, για νὰ μὴ τοῦ χαλάση τὸ χατήρι, σιγοκοῦνησε τὰ φύλλα κι' ἀναθυμούμενος παλιά, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγείται, ἐνῶ πλάι του τὸ ποταμάκι κυλοῦσε τὰ γάργαρα νερά του...

— Πολλές ἐτοιμασίες, παιδί μου, εἶπε, εἶχαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὅλα τὰ πουλιά κι' ὅλα τὰ ζῶα. Ἐτοιμασίες καὶ ὄνειρα—μεγάλα ὄνειρα τὸ καθένα. Καί, νὰ σοῦ πῶ μὲ τὸ δίκιο τους. Γιατί—για σκέψου!—θὰ παρουσιάζουνταν στοὺς Θεοὺς νὰ διαλέξῃ ὁ καθένας τὸ δικό του. Ὡστε λοιπὸν μὲ τὸ δίκιο τους, αἱ; Ἐννοεῖται ὅτι μὲ τὴν φαντασία τους εἶχαν φθάσει κιόλας στὸν ὠρισμένον τόπο καὶ βλέπανε μ' ὀρθάνοιχτα μάτια ὅ,τι ὄνειρα ἐπλαθε τὸ καθένα...

»Τὰ βλεπες νὰ στολιζῶνται, νὰ συγιρίζωνται για νὰνε ἐτοιμαστὴν ὥρα τους. Ἐκείνο τὸ πρῶί πιά απ' τὰ δώδεκα μεσάνυχτα εἶχε ζυπήσει τὸ δόσος κι' οἱ στρατοκόποι ἀποροῦσαν μὴ ξέροντας ποῦ ν' ἀποδώσουν αὐτὸ τὸ ἔκτακτο. Μὰ ἐγὼ ἤξερα γιατὶ πλῆθος πουλιά εἶχαν ξενουχτίσει στὰ κλαριά μου καὶ τὰκούγα τί ἔλεγαν (ἀπὸ μᾶς δὰ δὲν κρύβουνε τὰ μυστικά τους). Μὰ ἔλα ποῦ δὲν μπορούσα νὰ πῶ στοὺς διαβάτες αὐτὸ κι' αὐτὸ συμβαίνει... Δὲν ξέρουμε, βλέπετε, τὴ λαλιά τους...

II

»Τέλος ἐρρόδις' ἡ αὐγούλα!

»Μέρα ὅμως κ' ἐκείνη... Θὰ τὴ θυμάμαι, γυῖσκα μου, ὅσα χρόνια καὶ ἂν ζήσω...

— Καὶ πόσα χρόνια θὰ ζήση; ἀκόμα, παπούλη;

— Ὅσα ἔζησα, κι' ἄλλα τόσα!

— Καὶ πόσα χρόνια ἐζήσες;

— Οὔτε ξέρω...

— Ὡς φαίνεται, παπούλη, γεράματα δὲν ἔχεις...

— Ἐτσι, φαίνεται, παιδί μου...

»Λοιπὸν ὅπως σοῦλεγα' μεγάλη ἡ μέρα ἐκείνη. Πόσες χαρές καὶ πόσες ἀπελλισίες θὰ μισαζες στὰ ζῶα τὰ καυμένα καὶ τὰ πουλιά... Μιὰ ἡλιόχαρη μέρα ποῦ δὲ ματαγίνεται ἄλλη. Φρόντισαν ἐξεπίτηδες γι' αὐτὴ κι' ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων. Ὁ πρῶτος δὲν κούνησε διόλου τὴν τρίαινά του — κ' ἔβλεπες τὴ θάλασσα γυαλί—, κι' ὁ δεῦτερος πλημμύρισε ὅλες τίς στερεῖς φῶς καὶ ζεστιασιὰ. Ὁ Ζεὺς πάλι ἐσφράγισε τὸν ἀν κανένα μικρὸ συνεφάκι ξεφύτρωνε δειλὸ-δειλὸ ἀπὸ καμμιὰ ἀκρίτσα, γρήγορα κομματιάζουνταν σ' ἀσπριδερές τουφίτσες μπαμπακιοῦ...

»Ὁ Ζεὺς ἐκάθονταν ὑπέροχος στὸ θρόνο τῆς παντοδυναμίας του καὶ τὰ σγουρά μαλλιά του ἐπεφταν

μεγάλωπερπα στοὺς θεῖους ὤμους του. Δίπλα του παρᾶστεκε ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ κόρη του, ποῦ στὸ λεῖο μέτωπό της καθρεφτιζῶταν ἡ σοφία, καὶ παρακάτου ὅλοι οἱ ἄλλοι θεοί, στὴ σειρά του ὁ καθένας. Εἰφνου ἡ Ἄρτεμις κᾶτι εἶπε στὸν Ἐρμῆ κ' ἐκείνος σὰ βέλος ἔφτασε στὸ Δία. Ὁ Ζεὺς ἀφοῦ τὸν ἄκουσε κούνησε τὸ κεφάλι του—σημεῖο ὅτι ἔλεγε τὸ «ναί» — καὶ μὲ τ' ἀργονήμα ποῦ ἔκανε ἀναταράχθηκε τὸ πλοῦτος τῶν κελλιῶν του κι' ὁ Ὀλυμπος ὀλόκληρος ἐσεισθη ὡς τὴν κορφή του. Ἡ Ἄρτεμις τότε σηκώθηκε καὶ προχώρησε στὴν παράταξι τῶν ζώων. Εἶχε διαλέξει! Ὅλοι κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους π' τὴ συγκίνησι. Κι' ὅταν σὲ λίγο καθαλλίκεψε τὸ ἐλάφι κι' ἐγινε ἀφανητὴ μὲ δαύτο στὸν αἰθέρα, ἡ καρδιά τῶν ἄλλων ζώων πῆγε νὰ σπάσῃ.

Τότε ἡ Ἀθηνᾶ ἀποσπάσθηκε ἀπ' τὸν ὄμιλο τῶν Θεῶν καὶ προχώρησε στὴν παράταξι. Ἐ, τί καρδιοχτύπι...

»Ἡ κουκουβάγια μὲ τὰ δλάνοιχτά της μάτια καθότανε παράμερα κι' ὅταν τὴν ἐπλησίασε ἡ Θεὰ τῆς σοφίας κόντεψε νὰ τὰ χόσῃ. Τέτοια τιμὴ, βέβαια, δὲν περίμενε ποτέ της... Καὶ ὅμως!

»Ἐτσι σιγὰ—σιγὰ ὁ κάθε θεὸς διόλεξε καὶ τὸ δικό του καὶ σὲ λίγο δὲν ἔμεινε κανένας. Κατόπιν τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά ἔφυγαν κι' αὐτὰ, τὸ καθένα μὲ τὴ χαρὰ του ἢ μὲ τὴν πίκρα του. Γιατὶ πολλοὶ εἶνε βλέπετε οἱ Θεοί, μὰ καὶ τὰ ζῶα ἀκόμη περισσότερα. Κ' ἔτσι ἄλλα πῆγανε μὲ τὸ Θεὸ ἢ τὴ Θεὰ ποῦ τὰ διόλεξε στὸν Ὀλυμπο, κι' ἄλλα μείνανε μοναχὰ τους καὶ τράβηξαν θλιμμένα στὲς λαγκαδιές καὶ τὰ ξερόβουνα νὰ ποῦν τὸν πόνο τους...

— Τὰ κακόμοιρα...

— Ὁ καθένας μὲ τὴν τύχη του, παιδί μου...

III

»Πέρασαν χρόνια καὶ καιροί...

»Ἡ κουκουβάγια στὴν ἀρχὴ δὲν ξεχώριζε κανένα ἀπ' τ' ἄλλα πουλιά. Μὰ σιγὰ—σιγὰ ἄρχισε νὰ περιφανεύεται. Τῆς Ἀθηνᾶς τὸ πουλι βλέπετε... Φέρουνταν λοιπὸν σὰν ἀφέντης καὶ δὲν καταδέχονταν κανένα. Γι' αὐτὸ καὶ κανένα δὲν τὴν ἀγαποῦσε κι' ὅλα τὴν ἐχθρέουνταν. Ὅσο δὲ περτοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο σήκωνε μούρη...

»Μὰ νὰ ποῦ ἔπεσε τὸ πρᾶγμα στ' αὐτιά τοῦ Διός. Πῶ! πῶ! Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθηκε!... Θυμῶνει ποῦ λὲς ὁ Ζεὺς καὶ δίνει διαταγὴ στ' ἄλλα πουλιά σὰν τὴ βλέπουν τὴν ἡμέρα νὰ τὴν χτυποῦν. Κι' ὄχι μόνον αὐτό. Ἄλλ' ἔβγαλε στὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων μιὰ ἀτιπάθεια γι' αὐτὴ μολονότι τοὺς εἶνε τόσο ὠφέλιμη. ἌἘτσι φάνηκε; ἐπὶ ἀχάριστη στοὺς Θεοὺς; Εἶπε. Στάσου κι' ἐγὼ νὰ κάνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ σοῦ φαίνονται ἐσένα χάριστοι!». Ἐτσι κι' ἐγινε. Μὰ κατόπι, σὰ σπλαγγχνικὸς Θεὸς ποῦ εἶνε, τὴ λυπήθηκε καὶ εἶπε: Ὅταν οἱ ἄνθρωποι χόσουν τίς προλή-

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ.— Τὸ Δ. Σ. κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν ὤρισεν, ὅτι ὁ Γ. Ἐφορος δύναται πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γραφείου του νὰ προσλαμβάνῃ ἕνα ἢ πλείονας ὑπασπιστάς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος.

Ἀνεγνωρίσθησαν οἱ Τοπικοὶ Προσκοπικοὶ Σύνδεσμοι Ἐιθησί, Γλυφικῶν, Ζιναί, Δεδαγαί, Σουφλίου, Διδυμοτειχοῦ, Καραγάτι, Ἐλασσῶνας, Τσαρισταίνης, Καστορίας, καὶ Λαγκαδᾶ καὶ διορίσθησαν τὰ ἰδρυτικὰ μέλη αὐτῶν.

Διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς Λονδίνον, ἧτις θα συμπέσῃ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τρέχοντος μηνὸς ἤρχισαν συγκεντρῶμενοι ἐν Ἀθήναις οἱ μέλλοντες, ν' ἀπαρτίσωσι τὴν ὀρισμένην ὁμάδα. Ἄστὴ ἐπέθη ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Ἀθάν. Λευκαδίτου, ὡς ὑπερχηγῆς, θὰ παρακολουθήτῃ ὁ κ. Ἡσαίης, θὰ μεταβῆ δὲ μετ' αὐτῶν, προσκληθεὶς ὅπως συμμετάσχη εἰς τὸ συγκροτηθῆσμενον ἐν Λονδίῳ συνέδριον Ἐφόρων ὁ Γ. Ε. κ. Κ. Μελάς.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῶν Γάλλων Προσκόπων τοῦ Ντιζὸν διὰ λίαν φιλόφρονος προσκλήσεως προσεκάλεσε τὴν Ὀμάδα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἐκ Λονδίνου νὰ παραμείνῃ καὶ στρατοπεδεύσῃ αὐτόθι ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, καθ' ἃς θὰ διοργανωθῶσι προσκοπικαὶ ἐπιδείξεις, καὶ ἐορταί πρὸς τιμὴν τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων.

Ἐκαίνο ὁμοῦ τὸ ὅποσον θὰ σημάνη ἐνταῦθα τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τῆς σχετικῆς κινήσεως διὰ τὴν πρώτην ταύτην διεθνήν προσκοπικὴν συγκέντρωσιν εἶναι ἡ προσεχὴς διέλευσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς Ὀμάδος τῶν Ρουμάνων Προσκόπων.

Οἱ Ἕλληνες συναδελφοὶ τῶν παρασκευάζουσι θερμὴν δεξίωσιν εἰς τὴν ὁμάδα ταύτην, τὴν ὁποίαν συνοδεύουσι καὶ ἑκτὼ καθηγηταὶ προγυμνασταί. Ἀπεφασίσθη ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ἐξοδὸς, καθ' ἃς ὥρας θὰ παραμείνῃ τὸ φέρον αὐτοὺς μέγα ζουμνικὸ ἀτμόπλοιο «Αὐτοκράτωρ Τραϊανός» ἐν τῷ λι-

ψεις, τότε νὰ πάψῃ καὶ τὸ δικό σου τὸ μαρτύριο!». Μὰ πότε ἀράγε ὁ λόγος; θὰ γλυτώσει ἀπ' τῆς προλήψεως;

ΠV

- Κι' ὁ γεροπλάτανος σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή...
— Ἡ ἱστορία σημαίνει..., εἶπε ἔπειτα.
Μὰ τὸ πλατανάκι τὸ διέλεψε:
— Ἐέρω—ξέροι, κατάλαβα παπούλη...
— Ἐ, ἀφοῦ κατάλαβες...

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΙΑΕΩΔΕΣ

μέν. Πειραιῶς καὶ ἡ εἰς Ἀθήνας ἄνοδος, ἵνα ἐπισκεφθῶσι τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ κυριώτερα ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως. Ἀναλόγως δὲ τῆς ὥρας θὰ παρατεθῇ εἰς τοὺς ἀπαρτίζοντας τὴν ὁμάδα ταύτην προσκόπους καὶ τοὺς ἀρχηγούς, αὐτῶν πρόγευμα ἢ γεῦμα καὶ θὰ ἐκτελεσθῶσι πρὸς τιμὴν αὐτῶν προσκοπικαὶ ἀσκήσεις ἢ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες ἐν τῷ Σταδίῳ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Οἱ Προσκοποὶ Ἰωαννίνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Εὐαγγέλου Ζαγόρου ἔκαμαν τριήμερον ἐκδρομὴν περιηγηθέντες πολλὰ χωρία τοῦ Ζαγορίου μὲ θυμασίαν ἀντοχὴν καὶ ἐκτακτον τάξιν.

Ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις προσέφερον εἰς αὐτοὺς ἡ κοινότης χωρίου Βίτσας Ζαγορίου καὶ ἰδίως ἡ οἰκογένεια τοῦ δημοδιδασκάλου κ. Κωνστ. Σφαγγίου.

Γ. Α. Βαμβαρότος Ἐνῆς Βασ Ὀμάδος

ΧΑΝΙΑ.— Κατὰ τὰς διεξαχθείσας Γυμναστικὰς καὶ Σκοπευτικὰς ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου, μετὰ τῶν συναδέλφων τῶν μαθητῶν διεκρίθησαν οἱ ἑξῆς πρόσκοποι τοῦ Τ. Π. Σ.

1) Στυλιανῆς Ματθ. πρῶτος εἰς τὸν δίσκον καὶ εἰς τὸ ἄλμα μετὰ φορᾶς, β' εἰς τὴν σφαῖραν καὶ εἰς τὸ τριπλοῦν ἄλμα.

2) Σταματάκης Νικόλ. α' εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος μετὰ φορᾶς, β' εἰς τὴν σφαῖραν, δίσκον, ἄλμα ἐπὶ κοντῷ, εἰς τὴν κατ' ἄτομον σκοποβολὴν καὶ χοροὺς κρητικούς.

3) Ντουτουλάκης Κωνστ. α' εἰς τὴν σφαῖραν καὶ χοροὺς καὶ γ' εἰς τὴν δισκοβολίαν.

4) Πολωγεώργης Νικόλ. α' εἰς τὸ ἄλμα μετὰ φορᾶς, εἰς τὴν ἀναρρίχτην καὶ β') εἰς τὸ ἄλμα ἄνευ φορᾶς.

5) Κουτρομπᾶς Ἐμμ. α') εἰς τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ καὶ χοροὺς καὶ τρίτος εἰς τὸ ἄλμα εἰς ὕψος μετὰ φορᾶς.

6) Κκλιγιέρης Μιχ. α') εἰς τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ παιδαγωγικὴν γυμναστικὴν καὶ τρίτος εἰς τὴν ἀναρρίχτην.

7) Δελιγιαννάκης Νικόλ. α') εἰς τὸ τριπλοῦν ἄλμα καὶ δευ. εἰς τὴν παιδαγωγικὴν γυμναστικὴν.

8) Χατζιδάκης Παναγ. β') εἰς τὴν ἀναρρίχτην.

9) Ἀναστασάκης Μιχάηλ α') εἰς τοὺς χοροὺς, β') εἰς τὸν δρόμον τῶν 400 μ. καὶ γ') εἰς τὰς παιδιὰς.

10) Κυδωνάκης Θεοδ. β') εἰς τὰ 400 μ.

11) Τζαμαντάκης καὶ Δεκέης γ') εἰς τὰ 400 μ.

ΛΑΓΚΑΔΑΣ.— Μετὰ παρέλευσιν ἑκτῶ μηνῶν ἠδυνήθημεν νὰ ἐνδύσωμεν τοὺς πρόσκοπους, διότι ἔλειπον τὰ πρὸς τοῦτο εἶδη. Ἡ Κοινότης κατανοήσασα τὸν ἱερὸν σκοπὸν τοῦ Προσκοπισμοῦ, ἐκτὸς τῶν χιλίων δραχμῶν τὰς ὁποίας ἐδώρησαν ἅμα τῇ ἐμφανίσει μας προέβη καὶ εἰς μεγαλειτέραν δωρεάν, μᾶς ἐδώρητε πεδινὴν ἑκτασιν εἴκοσι χιλιάδων τετραγωνι-

κων μέτρων, τὴν ὁποίαν ὠνομάσαμεν «πεδίον Προσκόπων» καὶ ἐν αὐτῇ ἐκτελοῦνται ἀσκήσεις, γυμνάσματα καὶ παιγνίδια ὑπὸ τῶν Προσκόπων.

Χθὲς ἐκάμαμε τὴν 1ην ἐκδρομὴν εἰς Ἀειβίδιον κείμενον εἰς ἀπόστασιν 6 χιλιομέτρων Β. Δ. τοῦ Λαγκαδᾶ, ὅπου μᾶς ἐδέχθησαν οἱ κάτοικοι ἐνθουσιωδῶς καὶ μᾶς περιποιήθησαν. Οἱ Πρόσκοποι ἐψάλλον ἐμβατήρια, προσκοπικὰ ἄσματα καὶ ἐχόρευσαν ἑλληνικοὺς χοροὺς ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς γηρεᾶς πλατάνου τῆς Ζωοδόχου πηγῆς, μαγευτικῆς τοποθεσίας. Κατὰ τὸ ἑσπέρας μέσον τῶν Λαϊνῶν ἐπεστρέψαμεν κατενθουσιασμένοι καὶ μὲ ἀρίστους ἐντυπώσεις εἰς τὰ ἴδια.

Δ. Παναποπούλης Α. Ο.

ΑΙΓΙΟΝ.—Οἱ Πρόσκοποι τοῦ Αἰγίου μετὰ τοῦ Τ. Ε. κ. Β. Χατζηλιά καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν συχνὰ κείμενου διδασκαλικῆς ἐκδρομῆς εἰς τὰ περίε. Μετὰ τὴν παγαλινὴν ἐκδρομὴν εἰς Ἀγίαν Ανύρην καὶ Καλάβρυτα ἐξέδραμον σιδηροδρομικῶς τὴν 7 Μαΐου εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν στάσιν Λαμπίρι, ἔνθα ὑπάρχει μαγευτικὴ τοποθεσία ἐκ τῶν ἐλίγων ἐν Ἑλλάδι. Τὴν 17 καὶ 18 Μαΐου ἐπεσκέφθησαν τὰς Ἱ. Μονὰς Ταξιαρχῶν καὶ Πεπελενίσις, τυχόντες ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων, ὡς καὶ τὸ χωρίον Κουρινά.

Τὸ προσκοπικὸν σῶμα Αἰγίου μὲ τὴν δραστηριότητα τὴν ὁποίαν δεῖκνυε ἀσφαλῶς θὰ ἀποβῆ ἐντὸς ὀλίγου ἐν ἐκ τῶν καλλιτέρων. Δυστυχῶς αἱ Πάτραι καίτοι εἶνε ἕδρα περιφερείας δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη τίποτε.

ΧΑΛΚΙΣ.—Ἡ ἐκδρομὴ τῆς Πρωτομαγιάς. Ἡ πρώτη ὁμάς τῶν Προσκόπων ἔκαμεν ἐκδρομὴν μέχρι τῆς θέσεως «Ἀρπέλια». Οἱ Πρόσκοποι ἔστησαν τὶς σκηνῆς τους κατὰ ἐνωμοτίαι, καὶ ὕστερα ἐπαιξαν, ἐγυμνάσθησαν, ἀνίχνευσαν ὅλα τὰ περίε μέρη, καὶ ἐδιδάχθησαν πολλὰ ὄμορφα καὶ ὠφέλιμα πράγματα ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους καὶ τοὺς ἐνωμοτάρχας τους.

Κ. Γ. Γ. ἐν. 1 Ὁ. Χ.

ΒΛΑΤΣΗ (Καστορίας).—Ὑπὸ τὴν δεξιάν ὁδηγίαν τοῦ Α. Ὁ. κ. Κ. Βρανάκη ἢ Ὁμάς Βλάτση τὴν πρωτομαγιά ἐξέδραμεν εἰς Σελίτσαν ἔνθα τῆς ἔγινε λαμπρὰ ὑποδοχὴ ὑπὸ προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Γραμμένου καὶ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δ. Σ. κ. Μπατίτσα μετὰ τῶν Δημοδιδασκάλων. Μετὰ ὠραίαν ἀνάπυσιν ἐν Σελίτσῃ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Μοῆν Ἀγ. Ἀθανασίου. Τὴν ἐπομένην μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν καὶ τῆλθον εἰς Σελίτσαν ἔνθα ἐγευμάτισαν. Μετὰ μ. δὲ ἐπέστρεψαν εἰς Βλάτση πλήρεις χαρᾶς καὶ ἀρίστων ἐντυπώσεων.

Τὴν 23 Μαΐου οἱ Πρόσκοποι Βλάτσης ἔλαβον μέρος εἰς τὴν τελετὴν τῶν θεμελίων τῆς ἐκκλησίας Ἐμπορίου ἔνθα τὸν θεμέλιον λίθον ἔθεσεν ὁ Γ. Δ. Δ. Μ. κ. Ἱ. Ἡλιάκης τοῦ ὁποίου ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια. Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐπέστρεψαν εἰς Βλάτση.

ΝΕΓΟΒΑΝΗ.—Ἡ 5η Ὁ. Π. Νεγοβάνης ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν Στέργιον Τριανταφυλλίδην ἐξέδραμεν εἰς

Βελκκμένην τὴν 18ην Μαΐου, ἡμέραν καθ' ἣν πανηγυρίζει ἡ Κοινότης. Ἡ ὁμάς ἔδωκε τὴν παράστασιν ἢ «Ἡρώϊ: τῆς Μακεδονίας», τὴν ὁποίαν παρεκολούθησεν ἅπαντα ἡ Κοινότης μείνασα κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου καὶ σχηματίσασα τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν διὰ τὴν καθ' ὅλου δρᾶσιν καὶ τὰς προόδους τῶν προσκόπων τῆς Ὁμάδος Νεγοβάνης, ἧτις κατόπιν τῶν προσκοπικῶν ἀγώνων, τῆς 5 Ἀπριλίου, σφουρηλατεῖ ὅλον καὶ νέας ἐπιτυχίας συντελοῦσα κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν τῶν ἀρμοδίων, εἰς τὴν ἐδραλίωσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς προσκοπικῆς ἰδεολογίας καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Κοινότητας τῆς περιφερείας Φλωρίνης, εἰς ἧς παρέσχε παράδειγμα μιμήσεως, ἀσπασθεῖσα πρώτη τὸν προσκοπισμὸν.

Παρέτυχον κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ὁ Ἐφορος κ. Ν. Γούπαρης καὶ οἱ πρόσκοποι Νεβέσκη. Ὁμίλησαν ὁ κ. Ἐφορος καὶ ὁ κ. Σ. Τριανταφυλλίδης καὶ κατόπιν ἀσκήσεων καὶ ὠραίων παιγνιδίων αἱ δύο ὁμάδες ἐφωτογραφήθησαν ἀπὸ κοινῆς μετ' ὁ ἀνεχώρησαν.

Σ. Α. Τριανταφυλλίδης

ΔΥΤ. ΘΡΑΚΗ.—Οἱ πρόσκοποι Καρχατζε, Σουφλίου, Διδυμοτείχου, Δεδέαγατς, Ξάνθης, Γαιουμουλτζίνης ἐφάνησαν ἀντάξει τῶν προσδοκίων τοῦ Σ. Ε. Προσκόπων κατὰ τὴν προέλασιν τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων παντοῦ ἢ εὐπρόσωπος παρουσίᾳ των ἔκαμε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν παντοῦ παρέσχον τὰς προσκοπικὰς ὑπηρεσίας των μετὰ προθυμίας καὶ θάρρους παραδειγματικοῦ.

Οἱ πρόσκοποι Νέας Αἴνου (Δεδέαγατς) τὴν 10ην Μαΐου ἐ. ἔ. προσέφεραν τὰς ὑπηρεσίας των κληθέντες κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων δοθείσαν ἑορτὴν ἐν τῇ ἐκεῖ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐβοήθησαν εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως κατὰ τὴν προέλασιν τοῦ Στρατοῦ μας καὶ ἀνεκούφισαν τοὺς ἀφιχθέντας ἐκεῖ γενναίους στρατιώτας μας. Δὲν ὕστερον δὲ ποτὲ εἰς τὰς συγκεντρώσεις των καὶ τὰς ἀσκήσεις των.

Θεομὰ συγχαρητήρια.

ΣΥΡΟΣ.—Τὴν 17ην τρέχ. οἱ Πρόσκοποι τῆς 1ης, 2ης, 4ης καὶ 5ης ὁμάδος μετέβησαν εἰς Ἄνδρον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Π. Ε. Κυκλάδων κ. Κ. Λάσκαρη καὶ τοῦ ἀρχηγούεντος τῆς 1. Ο. Σ. κ. Σ. Ἀθανασούλια. Τὰ τῆς ἐπιβίβάσεως καὶ ἀποβίβάσεως ἐν Σύρῳ καὶ Ἄνδρῳ εἶχεν ἀκλόβει ἢ 4. Ο. Ναυτοπροσκόπων. Φθάσαντες εἰς Ἄνδρον μετέβησαν εἰς τὸ μαγευτικὸν χωρίον «Λάμυρα», ἔνθα εὗρον ἀπίρους περιποιήσεις ἐκ μέρους τοῦ ἐν)χου τῆς 4. Ο. Σ. κ. Γ. Σύρμα. Ἐπέστρεψαν δὲ εἰς Σύρον περὶ τὴν 2αν μεταμεσονύκτιον ὥραν κατενθουσιασμένοι ἐκ τῆς ἐκδρομῆς καὶ τῶν περιποιήσεων τοῦ συναδέλφου των.

Οἱ Πρόσκοποι Σύρου παρευρέθησαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Μουσικῆς Ἐταιρείας ἀποσπόμενοι τὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν καλὴν συμπεριφορὰν ἣν ἐπέδειξαν καὶ τὴν βοήθειαν ἣν παρέσχον.

Ἀ. Δ. Σανδόπουλος Ἐν)χης 1. Ο. Σ.

ΤΣΟΥΓΓΑΙ 1η Μαΐου.—Ἡμέρα συννεφιασμένη.

Πρόσκοποι πολύ πρωί έτοιμοι στην Λέσχη για έκδρομή. Παιδιά, θάχαμε βροχή. Αδιάφορο, θέλομε να πάμε. Τάρνια τὰ σφάζαμε πρέπει να τὰ φάμε στην έξοχή. Αναχωρούμε με χαρά και με τραγούδια. Φθάσαμε. Κόψαμε ξύλα, τάρνια στο σουβλί. Έν τῷ μεταξύ προσκοπικά παιχνίδια και διδασκαλία προσκοπικῶν θεμάτων. Έπειτα φάγαμε. Κατοπιν χοροὶ ἐγχώριοι και τραγουδῶντες τὸ βράδυ γυρίσαμε στο Τσοτύλι.

14 Μαΐου. Έκδρομή εἰς περίχωρα Τσοτυλίου εἰς τὸ ωραιότερο χωριὸ τὸ Κριμνήνιον, τὸ μικρὸ Παρίσι ὅπως τὸ λένε. Οἱ Πρόσκοποι τῶν μετὰ τὸν ἐνθουσιώδη Ἀρχηγὸν κ. Παπανικολάου μᾶς περιμένουν ἐν παρατάξει. Ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν ἀνεκφραστή. — Παιδιά ἐλεύθεροι ἴσα μετὰ τὴν 1ην μ.μ. Μετὰ τοὺς συναδέλφους τῶν τοῦ Κριμνήνιου χάνονται μέσα στο ὄμορφο χωριό. Κόσμος πολὺς στὴν 1 μ.μ. εἰς τὴν πλατεῖαν. Τὰ παιδιά ἀκούσαν τὴν σάλπιγγα και ὅλα ἐκεῖ. Παιχνίδια προσκοπικά, ἐθνικοὶ χοροὶ. Βράδυ 6 μ.μ. γυρίζομε ἀφοῦ κάμαμε ὅλην τὴν ἡμέρα δρόμο 15 χιλιάμετρα.

24 Μαΐου. Μία καλὴ πρᾶξις τῶν Προσκόπων. Κάμανε θεατρικὴ παράστασις στο θέατρο τοῦ Γυμνασίου γιὰ τὴν ἀνέγερσι ναοῦ τῆς Ἀγ. Μαρίας. Παρεστάθη ἡ «Ἐσμε» τοῦ Περεσιάδου μετὰ πολὺ καλὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ μικρὸς πρόσκοπος Παπαγιώτας ὡς Μπίρκος ξετρέλανε τοὺς θεατὰς. Μαζεύθηκε τὸ ποσὸν 300 δρ. και ἐδόθη στον «Σύλλογο τῶν Κυριῶν Τσοτυλίου» γιὰ τὸ κτίσιμον τοῦ ναοῦ. Αὐτὸ γένηκε ἀφορμὴ γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ κόσμος ἐδῶ πῶς οἱ μικροὶ αὐτοὶ μποροῦν νὰ ὠφελήσουν τοὺς μεγάλους.

Ἀγ. Ἀγαθαγγελίδης Ι. Α. Ο. Το.

Ἰδιαιτέρα ὑποστήριξις τοῦ Περιηδικοῦ παρατηρεῖται εἰς τὸ μουσικὸν Τσοτύλι. Οἱ καλοὶ πρόσκοποι ὀμαδικῶς ἐγγράφονται συνδρομηταί. Ἡ ἔλλειψις χώρου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων. Ἀς ἀρκεσθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Διευθύνσεως.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Οἱ Πρόσκοποι κάνουν θαύματα χάρις εἰς τὸν Ἐπόπτην τῶν Ὀμάδων κ. Τ. Καβαδῖαν.

Πλείστοι ὅσοι ἐκδρομαὶ διοργανώθησαν και αἱ διάφοροι ὀμάδες ἀντὶ ἀλλήλων, ἐπισκέψεις μετὰ τὰς ὀμάδας τῶν πλησιεστέρων χωριῶν. Ὅσοι Πρόσκοποι εὐρίσκοντο εἰς Στάτισταν παρέστησαν εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Παύλου Μελά.

Ἡ 2α Ὀμάς ὑπὸ τὸν κ. Καραγιάννην ἐξέδραμεν εἰς Χρούπιστα ἡ δὲ 1η μαζὺ μετὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου, τὸν κ. Γυμνασιάρχην και τοὺς κ. κ. καθηγητὰς ἔκαμε ἀλπινοστικὰς ἐκδρομὰς εἰς τὸ βουνὸ Ἀποσκήπου, στο Διστέθο (ὕψος 1200 μ.) και στὴν κορυφὴ τοῦ Βίτσι (2063 μ.)

ΘΕΣΝΙΚΗ. Ἡ 6η Ὀμάς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξέδραμεν εἰς Τικελί. Οἱ Πρόσκοποι ἐστρατοπέδευσαν, ἐμαγεύρευσαν μόνοι τοὺς ὕστερα ἡσκήθησαν

εἰς διάφορα γυμνάσματα και τὴν νύκτα ἔκαμαν σήματα μετὰ φανοὺς μόρς.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.— Τὴν 7ην τρέχοντος τὸ Σ. Π. Πειραιῶς εἶχε προσκοπικὴν ἐπιδείξιν. Ὁ Ε. Α. Β. κ. Α. Λευκαδίτης καθῆλθε χάριν αὐτῆς εἰς Πειραιᾶ μετὰ μιᾶς Ὀμ. Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὴν ὄρκομωσίαν τῶν νέων προσκόπων ὁ Ε. κ. Κονίσης προσεφώνησεν αὐτοὺς καταλλήλως, δὲ Πρόεδρος τοῦ Τ. Π. Σ. Πειραιῶς κ. Π. Φωστήνης δι' ἐνθουσιώδους λόγου ἐξῆρε τὴν προσκοπικὴν ἰδέαν συστήσας εἰς τὴν Πειραικὴν Κοινωνίαν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου.

Μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ὄρκομωσίας τὸ παρευρισκόμενον πλῆθος παρεκλούθησε τὰς προσκοπικὰς ἀσκήσεις χειροκροτήσας ἐνθουσιώδως. Τὴν ὥραιαν προσκοπικὴν ἐορτὴν ἐπεσφράγισεν ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος και τὰ ἰδιαιτέρα συγχαρητήρια τῶν παρευρεθέντων.

ΝΑΟΥΣΑ.— Ἀλησμόνητος θὰ μείνη ἡ ἐκδρομὴ τὴν ὁποίαν ἐκάμομεν εἰς Βέρροϊαν μετὰ τοὺς μαθητὰς και μαθητριάς τοῦ Ἡμιγυμνασίου και μετὰ ὅλους σχεδὸν τοὺς πρόσκοπους τὴν 16ην Μαΐου. Εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς πόλεως μᾶς ὑπεδέχθησαν οἱ μαθηταὶ τῶν σχολειῶν τῆς πόλεως μετὰ τὸν ἐθνικὸν ἐργάτην, τὸν Γυμνασιάρχην κ. Λαζάρου και τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως και πλείστοι κάτοικοι. Ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὸ Γυμνάσιον εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ και εὐρύχωρον αἴθυσάν του ὅπου ἐπαιξε μανδολινάτα ἀπὸ μαθητὰς και μαθητριάς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λαζάρου και ἐχορεύθησαν διάφοροι χοροὶ.

Τὴν ἐπομένην διεσκέδασαν πολὺ ὄμορφα τὰ παιδιά μετὰ τὴν γυμναστικὴν ἐπίδειξιν τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ Γυμνάσιον Βερροίας. Ἐχώρευσαν μαθητρία, μαθηταὶ και πρόσκοποι πολὺ ὥραϊα και ἐγένετο μία μεγάλη συναδελφωσις μετὰ τῶν. Τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς ἐπικολούθησε παρέλασις ἀπὸ τὴν πόλιν. Τὴν πρωτὴν εἰς τὰς 10 ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὸ Δημαρχεῖον ὑπὸ τοῦ δημάρχου κ. Ἀντωνιάδου. Ἡ φιλοξενία τῶν Βερροιωτῶν θὰ μείνη ἀλησμόνητος εἰς τοὺς γείτονας τῶν Ναουσαίων, διότι ἀληθῶς δὲν φημίζονται δι' αὐτὴν και ἐφάνη λίαν παράδοξος διὰ τοῦτο. Ἐλπίζομεν ὁμῶς νὰ συσφιζώμεν τοὺς δεσμούς διὰ συγχῶν ἐκδρομῶν. Τὴν ἐπομένην 18ην ἀνεχωρήσαμεν προπεμφθέντες ὑπὸ πλείστων μέχρι τοῦ σταθμοῦ και ἐπανήλθομεν εἰς Νάουσαν κατευχαριστημένων τῶν παιδιῶν τὰ μέγιστα ἐκ τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς. Τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου θὰ ἐκδράμωμεν διὰ 3 ἡμέρας πάλιν εἰς Ἐδεσσαν.

Β. Π.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Τ. Π. ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

Ἐξεδόθη τὸ Καταστατικὸν τῶν Τ.Π. Συνδέσμων εἰς πολλὰ ἀντίτυπα και τιμᾶται ἀντὶ 20 λεπτῶν ἕκαστον. Τὰ Προεδρεῖα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Συνδέσμων ἔσπευσον νὰ παραγγείλουν εἰς τὴν Ἀποθήκην ὅσα ἀντίτυπα θέλουν διὰ νὰ ἐφοδιάσουν τὰ μέλη των, πρὶν ἐξαντληθοῦν.

Τὸ διήγημά μας

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(7)

Υπὸ PENE OEBENIN

Ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα ἔφθασαν κοντὰ σὲ κάτι βάτους καὶ ἔξαφνα ὁ Κιτ ἐστάθηκε ἀπότομα καὶ ἔσπλωθηκε τὰ μπρούμιτα πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους· τὸ παράδειγμά του μιμήθηκε καὶ ὁ Πέτρος χωρὶς νὰ βγάλη τοιμουδιά καὶ ἦταν καιρὸς γιὰτὶ ἐκείνη τῇ στιγμῇ περνοῦσαν ἀπὸ δίπλα τους ἕνας

...καὶ ἦταν καιρὸς γιὰτὶ ἐκείνη τῇ στιγμῇ...

ἕμιλος ἀνδρῶν. Δὲν μπόρεσαν νὰ σηκώσουν τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ τοὺς δοῦν ἀπὸ φόβο μὴ κάνουν θόρυβο. ἀλλὰ ὅταν τοὺς ἄκουσαν ν' ἀπομακρύνονται εἶδαν ὅτι ἦσαν 10-12 φρουροὶ ὀπλισμένοι καλὰ καὶ ἐφαίνοντο ἄγριοι-ἄγριοι καὶ ἀποφασιστικοί. Αὐτῇ τῇ στιγμῇ ἔξαναγύρισαν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἐκατέβασαν πάλι τὰ κεφάλια τους...Εἶχαν ἐννοήση καὶ οἱ δύο ὅτι οἱ ἀμελικτοὶ φύλακες δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἡ θέσις τους ἦταν ἐπικίνδυνος...Νὰ φύγουν ἦτο ἀδύνατον, διότι καὶ ἂν ἐπροχωροῦσαν ἔρποντες ἀνάμεσα εἰς τοὺς βάτους δὲν θὰ τοὺς ὠφελοῦσε σὲ τίποτε, διότι θὰ εὗρισκοντο μπρὸς σ' ἕνα ποταμάκι τὸ ὁποῖον ἤμποροῦσαν βέβαια νὰ περάσουν καὶ νὰ βγοῦν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἀλλὰ θὰ ἔκαμναν θόρυβον καὶ θὰ τοὺς ἀνεκάλυπταν...Ἐμειναν λοιπὸν ἐκεῖ στὴν ἴδια θέσι μιά-δύο-τρεῖς ὥρες ὅσο πού ἐνούχτωσε καὶ οἱ 12 φύλακες ἦσαν πάντα ἐκεῖ φρουροῦντες καὶ περιδιαβάζοντες τὰ πέριξ...

— Γιὰ νὰ φύγουν ἀπὸ δῶ θὰ περάσουνε, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς, λοιπὸν πού θὰ μᾶς πᾶνε θὰ τοὺς τσακίσουμε...

Τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἀκούστηκε πάλι ὁ ἴδιος στεναγμὸς τὸ μουγκρητὸ πού εἶχαν ξανακούση καὶ ἄκουσαν συγχρόνως αὐτὸν τὸν διαλογὸν:

— Ἄκουσεε Μπατούσκα.

— Ναὶ μὰ σῶπα μὴ λές τίποτα, θὰ μᾶς ἀκούσουν καὶ θὰ ἔλθουν...Εἶναι τὰ στοιχεῖα.

— Τότε νὰ φύγουμε...

— Ὅχι, ὄχι γιὰτὶ σκέψου πῶς αὐτὰ τὰ παληό-παιδα πού κυνηγᾶμε ὅπου καὶ νὰ πᾶνε ἀπὸ δῶ θὰ περάσουν.

— Κι' ἂν τὰ πιάσανε οἱ ἄλλοι νομίζεις πῶς θὰ γλυτώσανε;

— Θὰ τὸ μάθουμ' αὐτό. Ἄλλως τε ὅπου καὶ νᾶναι θάρρη ὁ Σεμένοβιτς μὲ τὰ σκυλιὰ καὶ τότε δὲ μᾶς ξεφεύγει τίποτα.

Ἄκρα σιγῇ διαδέχεται τὸν τρομερὸ αὐτὸ διάλογο οἱ δύο πρόσκοποι πάντα ἀκίνητοι τὰ ἄκουσαν ὅλα καὶ συναισθάνονται ὅλο τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου... Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ δύο πελώρια σκυλιὰ ἐμφανίζονται δεμένα σὲ μιὰ χονδρῇ ἄλυσσιδα καὶ ἀκολουθοῦμενα ἀπὸ ἕναν φύλακα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Ἡ ἱστορία αὐτῇ πού θὰ σᾶς διηγηθῶ εἶναι περίπου πέντε χρόνια πού ἐγινε...Ἡμουνε τότε δόκιμος. Μιά μεγάλη καὶ μὲ πολλὰς λεπτομέρειες διαταγῇ τοῦ τότε ἀρχηγοῦ μου, κανόνιζε τὰ τῆς ἐκδρομῆς πού θὰ κάναμε στὴν Ἁγία Παροσκευῇ καὶ πού θὰ μέναμε τρεῖς μέρες. Ὅλοι λοιπὸν τὴν ὠρισμένην μέραν βρισκόμαστε ἔξω ἀπ' τὴν Λέσχη μας, μὲ τὴν χαρὰ ζωγραφισμένην στὰ πρόσωπά μας. Ἐκινήσαμε καὶ φθάσαμε καὶ ἀφοῦ ἐγίνεν ὄλη ἡ ἄλλη ὑπηρεσία τοῦ στρατοπέδου, ὠρισθήκανε καὶ οἱ σκοποὶ. Μεταξὺ αὐτῶν εἶχα τὴν τύχην νάμαι κ' ἐγώ. Τὴν χαρὰν μου τὴν καταλαβαίνετε ὅσοι ἔχετε φυλάξει σκοποὶ. Ἐμένα μάλιστα ἡ χαρὰ μου ἦτανε ἀκόμα πιὸ μεγάλη γιὰτὶ ὅλο μουρμουρίζοτανε πῶς τὴν νύκτα θάχαμε αἰφνηδιασμό. Ἐκαθώμουνα λοιπὸν ἴσα μὲ μιὰμισο ὥρα καὶ φύλαγα, καὶ σαυτὸ τὸ διάστημα ἄλλο δὲν παρακαλοῦσα παρὰ νὰ γίνῃ ἀπ' τὴν μεριά μου ὁ αἰφνηδιασμός, ὅταν σὲ λίγη ἀπόστασι ἄκουσα ἕνα κρότο, πού τὸν προξενοῦσε προσεκτικὸ βῆμα ἐπάνω στὰ βότσαλα καὶ σιὸ σκοτάδι μέσα ἀντίκρουσα κάτι πού ἐρχότανε κατ' ἐπάνω μου. Ἀμέσως λοιπὸν τοῦ φωνάζω τὸ συνειθισμένο... Ἄλτ! τίς εἶ; ἀλλὰ καμμιά ἀπάντησις δὲν μοῦ δίδεται, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ. Τοῦ φωνάζω ἀκόμα δυὸ φορές, ἀλλ' ἀπάντησι καμμιά. Φωνάζω τοῦ ἀρχιφύλακα, πού ἦτανε ἕνας ὑπηγηγὸς, ὁ ὁποῖος δίδει τὸ πρόσταγμα τοῦ συναγερμού. Ἐ, τὸ τί γίνηκε!! Ἐβδομήντα πρόσκοποι πεταχθήκανε ἀπ' τοὺς θαλάμους καὶ τρέχανε σὰν φαντάσματα στὴν σκοτεινιά τῆς νύκτας, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν...ἐχθρὸ, ὁ ὁποῖος τρομάξας ἀπ' τὸ πλῆθος πού τὸν περικύκλωσε καὶ ἀπ' τὰς κακὰς του...διαθέσεις, ἀναγκάστηκε στὸ σκοτάδι νὰ μᾶς ὁμολογήσῃ πῶς ἦτανε ὁ νοικοῦρης πού μᾶς φιλοξενοῦσε στὸ κτῆμά του.

Ὁ...ἐχθρὸς μας τῆς βραδυᾶς ἐκείνης εἶναι σήμερα πολὺ φίλος μας, γιὰτὶ εἶναι πρόεδρος τῆς Π. Ε. Προσκόπων Κυκλάδων.

Σύρος

ΣΠ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΙΑΣ
(Υπὸς Ἀρχηγέων 1 Ο. Σ.)

Αἱ ἀλλαγαὶ διευθύνσεων πληρῶνονται μὲ δραχμῖαν διὰ δαπάνην διεκπεραιώσεως.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ Α' Τ.Π.Σ. ΑΘΗΝΩΝ

Στις 4 τὸ πρωτὴν τὴν ἡμέρα τῶν Φώτων οἱ ομάδες τοῦ Α' Τ.Π.Σ. Ἀθηνῶν περνοῦσαν μετὰ τάξιν κάτω ἀπὸ τὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ. Τὰ μπλέ, πράσινα, κόκκινα καὶ μαβιά μαντήλια κυμάτιζαν ἑλαφρὰ στὶς πλάτες τῶν μικρῶν στρατιωτῶν. Παρέκαμψαν τὴν Λεωφόρον Συγγροῦ καὶ πήρανε τὴν ὁδὸν Βουλιαγμένης. Χαρὰ καὶ εὐθυμία βασιλευε στὶς προσκοπικὰς τάξεις καὶ ὁ νοῦς ἐστριφογύριζε στὸ κόψιμο τῆς πῆτας καὶ τὸ μοίρασμα τῶν δώρων ποῦ ἦτανε στὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς. Ἀφοῦ πέρασαν τὸ Μαραχάμι ἔφτασαν στὸ Κοντοπήγαδο. Ἐκεῖ ἔγινε σταθμὸς ὅ οἱ πρόσκοποι πήραν τὸ γεῦμά τους. Κατόπιν κάθε ομάδα διοργάνωσε χωριστὰ παιχνίδια. Στις 2 ὁ κ. Καρατζᾶς, (ἀρχηγὸς 7 Ο.Α.), ὁ κ. Ἡσαΐας (3 Ν.Α.) καὶ ὁ κ. Πρόκος, (4 Ο.Α.), οἱ ὁποῖοι εἶχανε προπορευθῆναι γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ παιχνίδι, ἐγύρισαν. Ἀμέσως ἐσάλπισε προσκλητήριον καὶ ὅλες οἱ ομάδες μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἀρχηγούς παραταχθήκανε. Ὁ κ. Καρατζᾶς, ὁ διοργανωτὴς τοῦ παιχνιδιοῦ, μετὰ λίγα λόγια ἀλλὰ ἐξηγήσει τὸ παιχνίδι ποῦ λέγεται «ὁ κρυμμένος θησαυρὸς» σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἐπρόκειτο νὰ βροῦνε οἱ πρόσκοποι μιὰ καρδερίνα σκοτωμένη πούχε τὸ μυστικὸν τοῦ θησαυροῦ. Γιὰ νὰ βρεθῆναι ἢ καρδερίνα ἔπρεπε οἱ πρόσκοποι ἀπὸ διάφορα ἔχνη νὰ προχωροῦν ὅσο νὰ βροῦνε τὸν «κρυμμένο θησαυρὸν». Οἱ πρόσκοποι ἐκρέμοντο ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ κ. Καρατζᾶ, ὁ ὁποῖος εἶχε σοφιστὴ καὶ διοργανώσει τὸ παιχνίδι μετὰ μεγάλη τέχνη καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον. Στὴν ἀρχὴ οἱ Πρόσκοποι λευόμενοι ἀπ' τὴν ἀγνοία τοῦ παιχνιδιοῦ ποῦ πρώτη φορὰ ἐπαίξεται, παρασιράτησαν, ἀλλ' ἀπ' τὸ δεύτερον ἔχνος καὶ πέρα τὸ παιχνίδι στεφανώθηκε ἀπὸ πλήρη ἐπιτυχία. Ἔτσι οἱ πρόσκοποι ἀπὸ ἔχνος σὲ ἔχνος βροῦσαν τὸν «κρυμμένο θησαυρὸν» καὶ κατέβηκαν ὡς τὸν Ἅγιον Κοσμᾶ. Νικήτρια βγήκε ἡ 10 Ο.Α. ποῦ βροῦσε τὴν καρδερίνα καὶ πολλὰ ἔχνη. Στὸν Ἅγιον Κοσμᾶ οἱ πρόσκοποι παραταχθήκανε καθ' ὁμάδας. Ἐκεῖ τοὺς μοιράστηκε ἀπὸ ἓνα ἀξιολύβαστο κομμάτι βασιλοπότη. Σὲ λίγο ξαναχτύπησε προσκλητήριον καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Α' Τ.Π.Σ. Ἀθηνῶν κ. Βλαβιανὸς ἔβγαλε λόγο καὶ εἶπε ὅτι ὁ Τ.Π.Σ. δὲν εἶχε τόσα χρήματα νὰ διαθέσῃ ὅσα ἐπιθυμοῦσε γιὰ νὰ ἀγοράσῃ δῶρα γιὰ τοὺς προσκόπους του, ἀλλὰ ὅτι θὰ δωρήσῃ λίγα στοὺς νικητὰς τοῦ παιχνιδιοῦ. Συμβούλεψε ὅμως κείνους ποῦ ἀποτύχανε νὰ μὴν στεναχωροῦνται, γιὰτὶ τὸ παιχνίδι δὲν ἦτανε μόνο ζήτημα ἀξίας, ἀλλὰ καὶ τύχης. Ἐπειτα μοιράστηκε τὰ δῶρα στοὺς νικητὰς. Ἡ νικήτρια 10 Ο.Α. πήρε ἓνα φουτ-μπόλ, ὁ δὲ νικητὴς πρόσκοπος τῆς 10 Ο.Α. Ἰ. Καριωτάκης ἓνα σάκκο. Πολλὰ ἄλλα δῶρα ἐμοιράστηκαν σὲ κείνους ποῦ βροῦσαν κάτι. Ἡ ὥραία αὐτὴ γιορτὴ τελείωσε μετὰ τὸ μοίρασμα κουραμπιέδων καὶ τὴς ζωηρῆς ἐπισηφνίας τῶν προσκόπων διὰ τὸ Σ.Ε.Π. τὸν Α' Τ.Π.Σ. Ἀθηνῶν καὶ τοὺς νικητὰς. Στις 6 μ. ὅλοι οἱ πρόσκοποι ξεκίνησαν ἀπ' τὸν Ἅγιον Κοσμᾶ μετὰ ζωηρὰ τραγούδια. Στις 8 διελύοντο στὴν Ὀμόνοια.

[Ἀπ' τὴς ἀναμνήσεις μου]

Π. Βαχαβιόλος, ἐν. 10 Ο.Α.

Τύποις 19. Β. ΒΑΡΤΣΟΥ, Ἀθῆναι, ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 21

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΘΗΚΗΣ

Ζῶναι δερμάτιναι ἐγχώριαι	Δρ.	5.—
Παντελόνια serge ἐγχωρίου κατασκευῆς	»	14.50
» χειμερινὰ Γ' μέγεθος	»	8.—
Σουγιάδες	»	4.—
Μανδύλια χρωματιστὰ τρίγωνα	»	2.—
Πηλίκια μαθητευομένων	»	6.25
Θῆκαι πελέκεων	»	2.—
Σάκκοι ράχως	»	16.—
Ἐποδήματα πρὸ 1/2—3	»	36.—
» » 3—5	»	39.—
» » 5—12	»	42.—
Ἀστερίσκοι	»	0.15
Σφαιρικὸν flomber τὸ κυτίον	»	10.—
Παντελόνια θερινὰ	»	11.—
Ἐγκόλιον ἀρχηγοῦ	»	1.—
Ἐγκόλιον μαθητευομένου Β' τάξ.	»	0.30
» » Α' τάξ.	»	0.30
» Δοκίμου	»	0.30
» Προσκόπου Β' τάξεως	»	0.70
» » Α' »	»	0.80
Ἡλιοθεραπεία	»	1.—
Συμπεριφορὰς	»	1.—
Σύστημα κατ' ἐνωμοτίας	»	0.50
Ζωὴ στὸ στρατόπεδο	»	0.80
Συμβουλὴς στοὺς Ἐφόρους καὶ Ἐπόπτας	»	0.80
Καταστατικὰ Π. Συνδέσμων	»	0.20
Πρότυπα Ὁ., Ε., καὶ Τ.Π.Σ. ἢ δεκάς	»	1.—
Ἐκθεσις Προσκοπικῆς ἐργασίας Δυτ. Μακεδονίας, ὑπο τοῦ Τ. Ε. Ν. Γύπαρη	»	0.40
Τί εἶνε «Προσκοπισμός»	»	0.25
Ἀσκήσεις Πεζ. Γυμνασίων	»	0.50
Ὀδηγία δι' Ἀρχηγούς	»	0.50
Γνώσεις Δοκίμου	»	0.10
Ἐγγραμμὰ χαλκὸν θερινὸν ἢ ὑάρδα	»	4.40
» » » τὸ μέτρον	»	4.—

ΣΗΜ. Παρακαλοῦνται οἱ παραγγέλλοντες νὰ γράφουν ἀπ' ἐὺθειαν πρὸς τὴν ἀποθήκην ἔχοντες ἐγκρίσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Τ. Ε. μετὰ καθαρογραμμένην ὑπογραφήν, στέλλοντες συγχρόνως καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰδῶν. Τὰ ταχυδρομικὰ καὶ οἱ ναῦλοι βαρύνουν τὸν παραγγέλλοντα.

Ἄρθρον 7 Κανονισμοῦ. Ὁ εἰς τοὺς Πρόσκοπους πωλούμενος ἱματισμὸς καὶ ἐξάρτησις ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὸ Σῶμα. Ἀμα τῆ παραίτησις ἢ διαγραφὴ αὐτῶν ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅλα τὰ εἰς τὴν κατοχὴν των εἰρησκόμμενα Προσκοπικὰ εἶδη, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Τὰ εἶδη ταῦτα ἐκτιμῶνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποθήκης ἀναλόγως τῆς φθορᾶς, ἢν ὑπέστησαν, καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν καταβάλλεται ἀμέσως εἰς τὸν Πρόσκοπον.

Ἄρθρον 8. Ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἢ δωρεὰ Προσκοπικῶν εἰδῶν εἰς οἰονδήποτε πρόσωπον μὴ ἀνήκον εἰς τὸ Σῶμα. Οἱ Ἀρχηγοί, Ἐπιθεωρηταὶ καὶ Ἐφοροὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης ὁ δὲ Διευθυντὴς θὰ ἀπαυτῆ τὴν ἀδυστηροτάτην τιμωρίαν παντός παραβάτου, ἐπιζητῶν δὲ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν διὰ τοῦ Νόμου καταδίκην αὐτοῦ.